

Knjiga proroka Daniela – sto pedeset i sedam

Razotkrivanje proročkog simbolizma Kira u Knjizi proroka Daniela

Jeff Pippenger

2024-03-25

U prvom retku desetoga poglavlja obaviješteni smo da je to bila treća godina Kira, ali u prvom poglavlju obaviješteni smo da je Daniel živio, odnosno ostao, samo do prve godine Kira.

I Daniel ostade sve do prve godine kralja Kira. Daniel 1:21.

Dvije je godine Kir u biti suvladavao s Darijem Medijcem; stoga je to bila njegova treća godina, ali ujedno i njegova prva godina.

Treće godine perzijskoga kralja Kira bila je objavljena riječ Danielu, koji se zvao Baltazar; i riječ bijaše istinita, ali određeno vrijeme bijaše dugo; i on razumje riječ i shvati viđenje. Daniel 10,1.

Proročki se Kir uvodi u Danielovim prvim i posljednjim viđenjima. Danielovo prvo poglavlje, kao što je već izneseno u prethodnim člancima, predstavlja prvoga anđela iz četrnaestoga poglavlja Otkrivenja. Kada se prvi anđeo prepoznaje u proročanstvu, on posjeduje sve proročke značajke sva tri anđela iz četrnaestoga poglavlja Otkrivenja. Tri koraka vječnoga evanđelja, predstavljena u prvom anđelu, jesu: „bojte se Boga“, „podajte mu slavu“, jer „došao je čas njegova suda“.

Budući da su Daniel i trojica dostojnika „bojali se Boga“, odlučili su odbaciti babilonsku prehranu i ostati vegetarijanci. U vizualnoj kušnji koja je uslijedila, Daniel i trojica dostojnika „proslavili su Boga“ svojim zdravim izgledom, za razliku od onih koji su jeli babilonsku hranu. Nakon tri godine došao je „čas suda“, kada ih je Nabukodonozor iskušao i ustanovio da su deset puta mudriji od svih babilonskih mudraca.

Tri koraka vječnoga evanđelja također su prikazana u završnom poglavlju Daniela kao proces kojim porast spoznaje pročišćuje, izbjeljuje i iskušava one koji se drže odgovornima za svjetlo koje je otpečaćeno u vrijeme svršetka. U prvom poglavlju Daniela, kao i u posljednjem, prepoznaju se tri koraka prvoga anđela, koji obuhvaća sva tri anđela. Budući da je prvo poglavlje vječno evanđelje prvoga anđela, drugo poglavlje Daniela predstavlja drugoga anđela iz Otkrivenja četrnaest, gdje je prikazana kušnja slike zvijeri ili slike Kristove, kao što je to bilo u drugoj kušnji u tri koraka prvoga poglavlja.

Budući da prvo i drugo poglavlje Daniela predstavljaju prvoga i drugoga anđela iz Otkrivenja četrnaest, treće poglavlje i kušnja na ravnici Duri predstavljaju poruku trećega anđela, sa svojim upozorenjem da se ne primi žig Zvijeri. U prvom poglavlju Daniela spominje se prva godina Cirova, a u desetom poglavlju, koje je Danielovo posljednje viđenje, Kir je prikazan svojom trećom godinom; ali znamo da je ta treća godina njegova prva godina, jer je Daniel trajao samo do prve godine Cirove.

Stoga je Kir simbol prve godine koja sadrži tri godine. On je simbol poruke prvoga anđela. Kirova se prva godina spominje u posljednjem retku Danielove prve vizije, a zatim ponovno u prvom retku Danielove posljednje vizije. Važno je prepoznati proročku simboliku Kira, a ponajprije utvrđujemo da on predstavlja poruku prvoga anđela. To se proročki može ustanoviti na temelju činjenice da Daniel njegovu treću godinu označuje kao njegovu prvu, ali još važnije, to je određeno prvom uredbom koju je proglasio.

Borba koju je Gabriel vodio s kraljevima Perzije u desetom poglavlju odnosila se na to da dovede Kira do točke na kojoj će ustrajati i proglasiti prvi od triju dekreta, koji bi Židovima omogućio povratak te ponovnu izgradnju Jeruzalema i hrama. Treći dekret označio bi početak proročanstva o dvije tisuće i tristo godina, koje je završilo kada je treći anđeo stigao 22. listopada 1844. Treći je dekret predstavljao trećega anđela, i stoga je prvi Kirov dekret predstavljao dolazak prvoga anđela 1798. godine. Kir predstavlja prvoga anđela, i iz toga razloga u Danielovoj knjizi njegova je prva godina predstavljala tri godine.

Kir stoga predstavlja „vrijeme svršetka“, jer upravo kada je prvi anđeo (Kir) stigao 1798. godine, nastupilo je „vrijeme svršetka“ i knjiga Daniela bila je otpečaćena. Vjeruje se da je ime Kir izvedeno iz staroperzijske riječi „Kūruš“, koja znači „sunce“, u spoju s elamskom riječi „kursh“, što znači „prijestolje“, ukazujući na povezanost s kraljevskom vlašću ili kraljevanjem. Izaija se također osvrće na ta Kirova obilježja.

Koji za Kira govori: On je pastir moj i izvršit će svu volju moju; govoreći i Jeruzalemu: Bit ćeš sagrađen; i hramu: Temelj će ti biti postavljen. Ovako govori Gospodin pomazaniku svojem, Kiru, kojemu držim desnicu da pred njim oborim narode; i raspašem bedra kraljevima, da pred njim otvorim dvokrilna vrata, i vrata se neće zatvoriti; ja ću ići pred tobom i poravnat ću krivudava mjesta; vrata od mjedi razbit ću u komade i prijevornice od željeza presjeći; i dat ću ti blaga tame i skrivena bogatstva tajnih mjesta, da bi znao da sam ja, Gospodin, koji te zovem po imenu tvojemu, Bog Izraelov. Radi Jakova, sluge svojega, i Izraela, izabranika svojega, pozvao sam te po imenu tvojemu; dao sam ti ime, premda me nisi poznavao. Ja sam Gospodin, i nema drugoga, osim mene nema Boga; opasao sam te, premda me nisi poznavao; da bi znali od istoka sunčanoga i od zapada da nema nikoga osim mene. Ja sam Gospodin, i nema drugoga. Izaija 44:28–45:6.

Kir je predoznavao Krista, jer bijaše Gospodnji „pomazanik“ i bijaše nazvan Božjim „pastirem“, koji gradi Jeruzalem i polaže temelj hrama. On je onaj koji je povezan s otvaranjem zatvorenih vrata, kao što je Krist Onaj koji otvara i nitko ne zatvara, i zatvara i nitko ne otvara. I Kiru su dana „blaga tame i skrivena bogatstva tajnih mjesta“. Kir ispunjava nekoliko putokaza na liniji reformacijskih pokreta.

On označuje vrijeme svršetka, kada dolazi prvi anđeo, kada je knjiga proroka Daniela otpečaćena i kada potom dolazi do porasta znanja koje dolazi iz „blaga tame i skrivenih bogatstava tajnih mjesta“. Ta „blaga tame i skrivena bogatstva tajnih mjesta“ čine „temelj“ koji se „gradi“ i „hram“ koji treba biti „položen“. Krist, koji je bio predočen Kirom, jest Gospodinov „pomazanik“, kao što je Krist bio pomazan pri svojem krštenju. Kir stoga nije samo dolazak prvoga anđela, nego je i drugi anđeo koji osnažuje prvoga anđela kada silazi, kao što je Sveti Duh sišao kada je Krist bio

pomazan. Dana 22. listopada 1844. Krist je otvorio vrata ili „dveri“ u Svetinju nad svetinjama, koja su bila zatvorena vrata. Kir također označuje dolazak trećega anđela.

Kir je prvi anđeo, a prvi anđeo posjeduje sve elemente sva tri anđela. Kir označuje vrijeme svršetka 1798. godine, kada je stigao prvi anđeo. Kir predstavlja 11. kolovoza 1840., kada je poruka prvoga anđela bila osnažena (pomazana). On predstavlja djelo polaganja temelja, kako je prikazano izradom karte iz 1843. godine u svibnju 1842. On predstavlja gradnju hrama, budući da su dvije skupine bile odvojene pri prvome razočaranju 19. travnja 1844., a predstavlja i drugo odvajanje pri velikom razočaranju 22. listopada 1844.

Sve prekretnice reformnog pokreta milerita bile su pretprikazane Kirom, i stoga te prekretnice također pretprikazuju prekretnice pokreta sto četrdeset i četiri tisuće. Pokret milerita bio je prethoden znakovima za koje je Krist odredio da će prethoditi povijesti milerita.

„Proročanstvo ne samo da pretkazuje način i svrhu Kristova dolaska, nego iznosi i znakove po kojima ljudi trebaju znati kada je on blizu. Isus je rekao: ‘I bit će znakova na suncu, i na mjesecu, i na zvijezdama.’ Luka 21:25. ‘Sunce će pomrčati, i mjesec neće dati svoje svjetlosti, i zvijezde će nebeske padati, i sile će se koje su na nebesima pokrenuti. I tada će ugledati Sina čovječjega gdje dolazi na oblacima s velikom silom i slavom.’ Marko 13:24–26. Pisac Otkrivenja ovako opisuje prvi od znakova koji trebaju prethoditi drugom dolasku: ‘I nasta velik potres; i sunce postade crno kao kostrijet od kostrijeti, i mjesec postade kao krv.’ Otkrivenje 6:12.“

„Ti su znakovi bili opaženi prije početka devetnaestoga stoljeća. U ispunjenju ovoga proročanstva dogodio se godine 1755. najstrašniji potres koji je ikada zabilježen.” Velika borba, 304.

Znakovi koji su navijestili Drugi dolazak započeli su neposredno prije 1798. godine, 1755. godine. Godina 1798. bila je završetak sužanjstva duhovnog Izraela u duhovnom Babilonu, za koje sestra White uči da je bilo predočeno doslovnim sužanjstvom doslovnog Izraela u doslovnom Babilonu, koje je završilo na kraju sedamdeset godina sužanjstva, kada je Kir ušao kroz otvorena vrata i zauzeo Babilon te pogubio Belšacara.

„Danas je Božja crkva slobodna nastaviti do dovršenja božanski plan za spasenje izgubljenoga roda. Tijekom mnogih stoljeća Božji je narod trpio ograničenje svojih sloboda. Propovijedanje evanđelja u njegovoj čistoći bilo je zabranjeno, a najteže su kazne pogađale one koji su se usudili ne poslušati zapovijedi ljudi. Kao posljedica toga, veliki moralni vinograd Gospodnji bio je gotovo posve nenastanjen. Narod je bio lišen svjetla Božje riječi. Tama zablude i praznovjerja prijetila je izbrisati spoznaju prave religije. Božja je crkva na zemlji tijekom toga dugog razdoblja neumoljiva progonstva doista bila u sužanjstvu, kao što su i sinovi Izraelovi bili držani u babilonskom sužanjstvu za vrijeme izgnanstva.” Proroci i kraljevi, 714.

Svršetak sedamdeset godina u Babilonu bio je prasluka 1798. godine, a postojali su znakovi koji su prethodili 1798. i navješćivali da je Kristov povratak neposredan.

„Pojava Kirove vojske pred zidinama Babilona bila je Židovima znak da se približava njihovo izbavljenje iz sužanjstva. Više od jednog stoljeća prije Kirova rođenja, Nadahnuće ga je poimence spomenulo i dalo zapisati stvarno djelo koje je trebao izvršiti zauzevši grad Babilon iznenada i priprativši put za oslobođenje sinova sužanjstva.“ Proroci i kraljevi, 551.

Kir je također predoznačavao znakove koji su prethodili 1798. godini. Povjesničari su prilično neodređeni u pogledu vladavine Darija i Kira, ali Božja Riječ je jasna. Medo-perzijsko Carstvo slijedilo je Babilonsko Carstvo, a prvi kralj Medo-Perzije bio je Darije, premda je njegov nećak Kir bio vojskovođa koji je zauzeo Babilon, u noći Belšacarove posljednje gozbe. I Kir i Darije predoznačavaju vrijeme svršetka sedamdesetogodišnjega sužanjstva, koje predstavlja vrijeme svršetka 1798. godine, a to također predoznačava vrijeme svršetka 1989. godine.

Vrijeme svršetka u povijesti Mojsija bilo je obilježeno rođenjima Arona i Mojsija, u razmaku od tri godine. Ta je povijest na najsavršeniji način predočavala povijest Krista, a vrijeme svršetka u toj povijesti bilo je obilježeno rođenjem Ivana, i šest mjeseci kasnije rođenjem njegova rođaka Isusa. Vrijeme svršetka ima dva orijentira, a Darije i Kir obojica označavaju kraj sedamdesetogodišnjega sužanjstva, koje je predočavalo kraj sužanjstva od tisuću dvjesto i šezdeset godina. Smrtonosna rana papinske Zvijeri 1798. godine bila je sljedeće godine praćena smrću onoga koji je jahao na toj Zvijeri i vladao njome. Godine 1989. Reagan i prvi Bush obojica su bili predsjednici.

Kir označava znakove koji najavljuju nadolazeće vrijeme svršetka, i on označava vrijeme svršetka. On označava umnožavanje znanja i osnaživanje prve poruke kada anđeo silazi, i označava djelo koje se tada preuzima u polaganju temelja, djelo izgradnje hrama, te dolazak trećega anđela kada Glasnik Saveza iznenada dolazi u svoj hram.

Treće godine Cira, kralja perzijskoga, bi objavljena riječ Danielu, koji se zvaše Baltazar; i riječ bijaše istinita, ali vrijeme određeno bijaše dugo; i on razumje riječ i shvati viđenje. U one dane ja, Daniel, tugovah tri puna tjedna. Ne jedoh ukusna kruha, niti meso ni vino uđe u moja usta, niti se uopće pomazah, dok se ne navršise tri puna tjedna. A dvadeset i četvrtoga dana prvoga mjeseca, kad bijah kraj velike rijeke, koja je Hiddekel. Daniel 10:1–4.

Simboli Kira i Belšasara predstavljaju određenu proročku povijest u posljednjim danima. Simbol Belšasara obavještava nas da je narod koji se predstavlja onih sto četrdeset i četiri tisuće, koji su posljednji naraštaj saveznoga naroda. Oni su smješteni u proročku povijest predstavljenu Kirom, koji predstavlja povijest koja je prethodila 1798., 1989. i 11. rujna 2001., jer Kir predstavlja sve te orijentire. On također predstavlja razočaranje od 18. srpnja 2020., pa čak i uskoro dolazeći nedjeljni zakon u Sjedinjenim Američkim Državama. Ključ za utvrđivanje gdje je posljednje Danielovo viđenje proročki smješteno utvrđuje se onime što Daniel zna.

U prvom retku Daniel (Beltešazar) razumije i „stvar“ i „viđenje“. „Stvar“ je hebrejska riječ „dabar“, koja znači „riječ“, a Gabriel je njome označio viđenje „chazon“ o dvije tisuće petsto dvadeset godina („sedam vremena“). „Viđenje“ u prvom retku, koje Daniel razumije, jest viđenje „mareh“ o dvije tisuće i tristo godina. Božji saveznički narod posljednjih dana nije razumio „sedam vremena“ u vrijeme svršetka 1989. godine. Nisu razumjeli „sedam vremena“ sve do nakon 11. rujna 2001., stoga Daniel mora biti u vremenu proročkog reformnog pokreta koji predstavlja Kir

nakon 11. rujna 2001., jer Daniel, koji predstavlja završni proročki pokret, razumije i „stvar“ i „viđenje“.

Daniel je prikazan kao onaj koji se nalazi u razdoblju žalovanja od dvadeset i jednoga dana. „U one dane“ žalovanja Daniel je došao do razumijevanja „stvari“, a imao je i razumijevanje „viđenja“. Istina predstavljena „stvari“ bila je otkrivena Danielu u danima žalovanja. Božji je narod prikazan kao da „tuguje“ u reformnim linijama neposredno prije Ponoćnog pokliča. Ta je žalost predstavljena Martom i Marijom koje tuguju za Lazarom, neposredno prije svečanoga ulaska. To je bilo prikazano obeshrabrenjem nakon prvoga razočaranja u mileritskoj povijesti, kako ga izražava Jeremija.

Nadoše se riječi tvoje, i ja ih pojedoh; i riječ tvoja bijaše mi radost i veselje srca mojega, jer sam prozvan imenom tvojim, o Gospode, Bože nad vojskama. Ne sjedoh u zbor podrugljivaca, niti se veselih; sjedoh sam zbog ruke tvoje, jer si me ispunio gnjevom. Zašto je bol moja neprestana, i rana moja neizlječiva, koja se ne da iscijeliti? Hoćeš li mi doista biti kao lažac, i kao vode koje presušuju? Jeremija 15:16–18.

Jeremija nije „likovao“, kao što su činili građani Sodome i Egipta u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, nad smrću dvaju svjedoka. „Ne likovati“ znači tugovati. Beltešazarova tuga prepoznatljivo označava tugu koja je povezana sa smrću dvaju svjedoka. Dana 18. srpnja 2020. i 3. studenoga 2020. dva svjedoka istinskoga protestantskog roga i republikanskih rogova zvijeri iz zemlje bijahu ubijena na ulicama Sodome i Egipta, gdje je također bio raspet naš Gospodin. Kad je naš Gospodin bio raspet, njegovi su učenici počeli tugovati. Ta su dva svjedoka u jedanaestom poglavlju Otkrivenja bila predstavljena kao Mojsije i Ilija.

Postoji pet mjesta u Svetom pismu gdje se Krista naziva Mihaelom: tri u knjizi proroka Daniela, jedno u Judinoj poslanici i još jedno u knjizi Otkrivenja. U desetom poglavlju, koje sada razmatramo, Mihael se spominje dvaput, u redcima trinaest i dvadeset i jedan, a zatim ponovno u dvanaestom poglavlju, u retku jedan. On je označen u Otkrivenju, dvanaesto poglavlje, sedmi redak. U Judinoj poslanici Mihael je prikazan kako uskrsava Mojsija, koji je u jedanaestom poglavlju Otkrivenja jedan od svjedoka koji leži mrtav na ulici.

Stoga ću vas podsjetiti, premda ste to nekoć znali, kako je Gospodin, izbavivši narod iz zemlje egipatske, potom uništio one koji nisu vjerovali. I anđele koji nisu sačuvali svoje prvotno dostojanstvo, nego su napustili svoje vlastito prebivalište, sačuvao je u vječnim okovima pod tamom za sud velikoga dana. Kao što su Sodoma i Gomora i gradovi oko njih, koji su se na isti način odali bludu i pošli za drugim tijelom, izloženi za primjer, podnoseći kaznu vječnoga ognja. Tako i ovi nečisti sanjari oskvrnjuju tijelo, preziru vrhovništvo i pogrдно govore o slavama. A ipak Mihael arkandeo, kad se prepirao s đavlom i raspravljao o Mojsijevu tijelu, nije se usudio iznijeti protiv njega pogrдно osudu, nego je rekao: Gospodin neka te ukori. Juda 5–9.

U Judinoj poslanici, u kontekstu i Sodome i Egipta, što predstavlja veliki grad u kojem su Mojsije i Ilija ubijeni u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, Krist, predstavljen Mihaelom, uskrsava tijelo Mojsijevo. Mojsije i Ilija bili su mrtvi tri i pol simbolična dana u jedanaestom poglavlju

Otkrivenja, a dani žalovanja za Beltešasarom završavaju kada Mihael silazi s neba. Redak na redak, Daniel deseto poglavlje, redci jedan do četiri, prepoznaju razdoblje žalovanja koje završava kada Mihael uskrsava dva svjedoka.

Nastavit ćemo ovu studiju u sljedećem članku.

„Otac je izabrao Mojsija i Iliju da budu njegovi glasnici Kristu, da ga proslave svjetlošću Neba i da s njime razgovaraju o njegovoj nadolazećoj agoniji, jer su živjeli na zemlji kao ljudi; iskusili su ljudsku žalost i patnju te su mogli suosjećati s Isusovom kušnjom u njegovu zemaljskom životu. Ilija je, u svojem položaju proroka Izraelu, predstavljao Krista, a njegovo je djelo u određenoj mjeri bilo slično djelu Spasitelja. A Mojsije je, kao vođa Izraela, stajao na Kristovu mjestu, razgovarajući s njime i slijedeći njegove upute; stoga su ta dvojica, od sve vojske koja se okupljala oko Božjega prijestolja, bila najprikladnija da služe Sinu Božjemu.“

„Kad je Mojsije, razgnjevljen nevjerom sinova Izraelovih, u gnjevu udario stijenu i dao im vodu za kojom su vapili, prisvojio je slavu sebi; jer mu je um bio toliko zaokupljen nezahvalnošću i buntovnošću Izraela da nije iskazao čast Bogu niti uzvisio njegovo ime izvršujući čin koji mu je On zapovjedio da učini. Plan Svemogućega bio je da sinove Izraelove često dovodi u tjeskobne prilike, a zatim da ih u njihovoj velikoj nuždi izbavlja svojom silom, kako bi prepoznali njegovu osobitu skrb za njih i proslavili njegovo ime. No Mojsije je, popuštajući prirodnim porivima svojega srca, prisvojio sebi čast koja pripada Bogu, pao pod Sotoninu vlast i bilo mu je zabranjeno ući u obećanu zemlju. Da je Mojsije ostao postojan, Gospodin bi ga doveo u obećanu zemlju, a potom bi ga uznio na Nebo a da ne vidi smrti.“

„Kako je bilo, Mojsije je prošao kroz smrt, ali je Sin Božji sišao s Neba i uskrisio ga prije nego što je njegovo tijelo vidjelo raspadanje. Premda se Sotona prepirao s Mihaelom za tijelo Mojsijevo i polagao pravo na nj kao na svoj zakoniti plijen, nije mogao nadvladati Sina Božjega, te je Mojsije, s uskrisenim i proslavljenim tijelom, bio prenesen u dvorove Neba i sada je bio jedan od one dvojice počašćenih, kojima je Otac povjerio zadaću da služe njegovu Sinu.“

„Dopustivši da ih san toliko svlada, učenici su propustili razgovor između nebeskih vjesnika i proslavljenog Otkupitelja. No kad se iznenada probude iz duboka sna i ugledaju uzvišeni prizor pred sobom, ispunjeni su zanosom i strahopoštovanjem. Dok promatraju blistavi lik svojega ljubljenog Učitelja, prisiljeni su rukama zaklanjati oči, jer inače ne mogu podnijeti neizrecivu slavu koja obavlja njegovu osobu i iz koje izbijaju zrake svjetlosti poput sunčanih. Nakratko učenici gledaju svojega Gospodina proslavljena i uzvišena pred svojim očima te počašćena od blistavih bića koja prepoznaju kao Božje miljenike.” The Spirit of Prophecy, volume 2, 329, 330.